

gøres økonomiske ressourcer til gavn for skattestryk-
ket og den enkelte skatteyder

Fortalerne for beskatning af arbejdsgiverbetalte
sundhedsudgifter vil sikkert hævde, at det dels strider
mod princippet om ligelig behandling, dels at det
medfører tab af skatteindtægter.

Forventningerne om, at vi alle, når vi er syge, skal
have den relevante behandling uanset betalingsevne,
er selve kernen i vores velfærdssamfund. Dette ændres
der ikke ved - tværtimod! Virksomhedsbetalte
sundhedsudgifter vil ikke føre til øget forskelsbehand-
ling, men tværtimod øge ligestillingen, idet samfunds-
grupper, der ikke selv har råd til at finansiere en be-
handling, også vil få mulighed for at opnå en hurtig og
ofte livsreddende helbredelse. Desuden skabes der
plads til den næste på de offentlige ventelister. Forsla-
get kan derfor betragtes som en generel tilførsel af res-
sourcer, som skaber større lighed i retten til behand-
ling og dermed en forbedring for alle i samfundet.
Samfundsøkonomisk begrænses ydelsen altså ikke til
én person, men kan betragtes som et generelt initiativ
til at afhjælpe ventelisterne i det danske sundhedsvæ-
sen. Alt andet lige må det styrke borgernes tiltro til det
danske sundhedsvæsen.

At forslaget skulle medføre mindre skatteindtægter,
er isoleret set korrekt. For de gældende regler for be-
skatning af frynsegoder bevirker, at arbejdsgiverbe-
talte behandlinger reelt bliver dobbeltbeskattet. Først
beskattes den ansatte - siden hen den, der leverer ydel-
sen. Hvis den ansatte skal undgå beskatning, må ar-
bejdsgiveren betale et så stort beløb, at nettobeløbet,
efter skat, svarer til den konkrete udgift. Det er helt
uacceptabelt! Med forslaget fritages den ansatte for

beskatning, men ydelsen er fortsat skattepligtig - og
beskattes der, hvor den bliver leveret (privathospital,
klinik, praktiserende speciallæge etc.).

Men forslaget medfører klare økonomiske bespa-
relser til eksempelvis operationer, genoptræning, sy-
gedagpenge og førtidspension og åbner desuden mul-
lighed for, at offentlige hospitaler efter »normal åb-
ningsstid« kan lave indtægtsdækkende virksomhed.
Det genererer et provenu til gavn for sundhedssektoren,
udnytter det ofte kostbare udstyr effektivt og
medvirker til, at den nødvendige ekspertise forbliver i
det offentlige sundhedsvæsen. Og så må man ikke
glemme, at medarbejderen opretholder sin løn og der-
med et beskatningsgrundlag. Det er derfor forslags-
stillernes overbevisning, at disse besparelser klart op-
vejer det mistede skatteprovenu.

Tiden er moden til en revision af personalegodebe-
skatningen. Ansatte, der får lægeordineret behandling
betalt af deres arbejdsgiver, skal ikke beskattes. Og
udgiften, som arbejdsgiveren har i forbindelse med
behandlingen, bør opfattes som det, den reelt er: en
fradragsberettiget driftsudgift.

At modellen er god og til gavn for samfundet, har
regeringen allerede erkendt med aftalen om finanslo-
ven for 1999. Heri forpligter regeringen sig til at frem-
sætte lovforslag om skattefritagelse for arbejdsgiverbe-
talte udgifter til alkoholafvænnning. Det er et væ-
sentligt skridt i den rigtige retning, men da der ikke er
tale om en generel ordning, giver det en skævvrid-
ning, som bedst karakteriseres som forfordeling af pa-
tientgrupper. Det er åbenlyst urimeligt! Behandling
for sygdomme som brok, knoglebrud og ikke mindst
kræft skal ikke takseres ringere end alkoholmisbrug.

Skriftlig fremsættelse

Kim Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg
mig herved at fremsætte:

*Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse
af beskatning for arbejdsgiverbetalte behandlinger
af medarbejdere.*

(Beslutningsforslag nr. B 29).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der
ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets
velvillige behandling.

Beslutningsforslag nr. B 31. Fremsat den 29. oktober 1998 af Brian Mikkelsen (KF), Kaj Ikast (KF), Svend Heiselberg (V), Erik Jacobsen (V), Ole Donner (DF), Arne Melchior (CD) og Thorkild B. Fransgaard (FP)

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af chaufførvikarbureauer

Folketinget pålægger regeringen inden den 1. februar 1999 at skabe lovgrundlag for, at der er fri adgang til etablering af chaufførvikarbureauer på bus- og godskørselsområdet.

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er i det væsentlige en gennemførelse af beslutningsforslag B 89 fra folketingsåret 1997-98 (1. samling), se Folketingstidende 1997-98 (1. samling), forhandlingerne s. 3657, Tillæg A s. 2769 og 2770.

I henhold til lov om godskørsel er det Vejtransportrådet, der udsteder tilladelse til godskørsel samt fastsætter de nærmere vilkår for udnyttelse af tilladelsen. Ifølge Vejtransportrådets gældende tilladelsesvilkår er det ikke tilladt at leje eller låne en chauffør hos et udlejningsbureau. Der er med andre ord ikke mulighed for at benytte chaufførvikarer til løsning af opgaverne. Dette på trods af, at der er et klart behov i branchen. Et behov, som i stedet kan tilfredsstilles syd for grænsen, idet det f.eks. i Tyskland er tilladt at etablere sådanne vikarbureauer. Disse vikarbureauer må gerne som følge af EU-lovgivningen operere i Danmark.

Det er på nuværende tidspunkt tilladt at låne en chauffør hos en anden vognmand efter forudgående tilladelse fra Færdselsstyrelsen. Det er derfor efter forslagsstillernes opfattelse nærliggende at udvide denne mulighed til også at kunne »leje« en chauffør hos et vikarbureau.

Forslagsstillerne mener, at forbudet mod at bruge chaufførvikarer i Danmark eksporterer gode danske arbejdspladser til de omkringliggende lande, og det er uforståeligt, at et klart behov på både gods- og busområdet ikke kan blive opfyldt.

Forslagsstillerne mener derfor, at regeringen straks bør gøre disse tidssvarende i forhold til de krav, en stor dansk branche stiller i dag for at kunne forblive konkurrencedygtig.

Trafikministeren sagde under førstebehandlingen af beslutningsforslag B 89, at en lovliggørelse af chaufførvikarbureauer kan gennemføres ved en ændring af godskørselsloven og busloven, f.eks. ved at indføre en autorisationsordning efter de samme principper, som gælder for vognmænd. Forslagsstillerne er af den opfattelse, at en ændring af denne lovgivning kan ske samtidig med, at man sikrer, at der sker en ligestilling mellem de fastansatte chauffører og chaufførvikarerne, samt at der føres samme kontrol med overholdelsen af køre- og hviletidsbestemmelserne for chaufførvikarer som for de fastansatte chauffører.

Skriftlig fremsættelse

Brian Mikkelsen (KF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af chaufførvikarbureauer.

(Beslutningsforslag nr. B 31).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.